Бог його зна, чи до потопу, чи до Христового народження жили тут, біля Дніпра великі люди — велетні.

З прадавніх українських передань.

Якось будучи у тих краях на риболовлі, здибався я з одним таким веленем. Яким робом він уцілів до наших днів, не відаю, але й справді виявився богатирем з могутнім важким тілом — земля під ним вгиналася, як ішов. А коли я з ним балакав, то голову мені довелося закидати чи не на спину — аж брилик мій рибальський злетів. І лише тоді я зміг сяк-так угорі розгледіти його сувору парсуну. І відчував себе, хоч я зростом і нівроку вдався, біля того велетня таким собі карликом-ліліпутом. Аж забоявся з ним розмовляти, — раптом такий велетень виявиться дуже велемудрим? Ще осоромлюся. Але пронесло. Велетень виявився, як кажуть, простим хлопцем без величавості, без прибамбасів там різних та закидонів. Богатир звичайний, до велемовства чи погорди не схильний. Правда, завеликуватий, але тут вже нічого не вдієш — велетні карликами — ліліпутами не бувають.

Цікаво, подумав я тоді принагідно, вдавшись до своїх улюблених парадоксів: а чи бувають серед ліліпутів велетні?

— Го-го-го-о-о-о!!! — загагакав-зареготав придніпровський велетень так, що аж хвилі Дніпром, до того спокійним, пішли горою, аж дерева на його берегах понагиналися й заскрипіли, а з води почала вистрибувати оглушена риба. Навіть коропи та лящі, про існування яких у тому місці я й гадки не мав, хоч і сидів там з вудкою чи не півдня.

— Ліліпути — велетні??? — все ще реготав богатир, а я і досі дивуюся, як це мене од його реготу не занесло куди-небудь аж на край світу. — Ну, ти й даєш, козявко! Це серед вас ліліпути бувають, а ми — велетні…

Нарешті він урвав свій гомеричний регіт і я відпустив скелю за яку тримався, щоб мене не здуло к лихій годині.

— До речі, — богатир раптом чомусь підозріло витріщився на мене зі своєї верхотури. — Ти хто така, козявка? Чого узбережжям колобродиш? А дозвіл у тебе є?

— Який… дозвіл? Я приїхав на риболовлю, а вздрівши твою величність, вирішив познайомитись ближче — коли ще така нагода трапиться? Із справжнім богатирем поспілкуватися.

— Гм… — ще більш підозріло. — З якою… такою метою познайомитись зі мною? Щось ти не викликаєш у мене довір’я.

— Та хоча б для того, щоб інтерв’ю взяти.

— Ти-и??? У мене??? А дозвіл у тебе є?

— Які д-документи? — аж розгубивсь я. — Який ще дозвіл?

— А такі… Яка-небудь ксива з підписом і печаткою, що засвідчила б твою особу. А то… Ходять тут… усякі. Інтерв’ю йому забаглося взяти… До речі, що за інтерв’ю? Про що інтерв’ю? Дозвіл у тебе є?

— Та який дозвіл?

— Інтерв’ю брати. Мандат, кажу, на се діло маєш? Багато вас тутечки тиняється. Візьмеш інтерв’ю та й підеш, а мені потім клопіт-морока.

Відповідай за тебе. Тож викладай як на духу: хто такий і хто уповноважив тебе на інтерв’ю?

— Редакція…

— От і давай папір від своєї редакції, — загримів так, що я аж пригнувся — добре, що встиг за скелю вхопитися… — Ходять тутечки усякі… Підозрілі типи. Дам тобі інтерв’ю, не знаючи хто ти за тип, а потім не обберешся халепи. Ні, давай мандата. На бланку, з підписом та круглою печаткою.

Без документа у наш час не можна. Документ має таку силу, що навіть ми, богатирі, проти нього безсилі. Та й потім… Кажу, мало, що може трапитись. А з папірцем інша річ. Може тоді я й дам тобі інтерв’ю. А то…

— … ходять тутечки усякі, — вихопилося в мене.

— Ага, усякі. Відповідай потім за вас. А я дотримуюсь букви папірця та правила: довіряй, але перевіряй.

— Та немає в мене… папірця. Вдома посвідчення залишилося. Збирався ж на рибалку — які документа?

— А нема документа — нема й інтерв’ю, — як відрізав велетень і додав своє улюблене: — Ходять тутечки… усякі! Рибалок з себе видають. А ти потім отвічай за них. Запитають мене в інстанціях: кому давав інтерв’ю? А ти певний, що він має право на інтерв’ю?.. Що я тоді скажу, га? Що не знаю хто ти такий? Ні, як би чого не вийшло. Краще зайвий раз підстрахуватися щоби потім лікті не кусати. А раптом ти виявишся не той, за кого видаєш, себе га? Га-а??? — заревів, і я ледве на ногах утримався, тільки й урятувало, що встиг міцно вщепіритись у прибережну скелю. — Відповідай потім… Багато вас тут ходить. Востаннє кажу: давай документа?

І крикнув так, що мене таки відірвало від рятівної скелі і наче вітром видуло з тих країв…

"Еге-ге, — думав я повертаючись додому з невдалої рибалки. — Може ліліпутів серед велетнів і справді немає, а ось велетні, мабуть, таки є..."

І невідомо на кого розгнівався.

— Ходять тутечки... усякі!.. Документи їм давай. Ну, дам, а раптом...

Як — би чого не вийшло, коли запитають: ти кому документи давав? Відповідай, потім...

Але ні-ні, та й майне іноді думка: а жили ж колись, а були ж колись вони — великі люди.